

A nighttime photograph of a cityscape, likely London, with numerous buildings illuminated by lights. The Shard is visible on the left side. The sky is dark blue.

LEE CHILD

JACK REACHER

VEČERNÁ ŠKOLA

plus

Večerná škola

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Lee Child

Večerná škola – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

LEE CHILD

JACK REACHER

VEČERNÁ ŠKOLA

PLUS

*S veľkou vďakou venujem mužom
a ženám na celom svete,
ktorí sa týmto skutočne zaoberajú.*

1

Predpoludním Reacherovi odovzdali medailu a popoludní ho poslali znovu do školy. Dostal ďalšiu Légiiu za zásluhy. Už druhú. Peknú vecičku v bielej glazúre s purpurovou stuhou a úzkymi bielymi okrajmi. Podľa armádnych predpisov sa udeľovala za mimoriadne záslužnú činnosť vo výnimočnej službe Spojeným štátom americkým v kľúčovom zodpovednom postavení. Reacher si uvedomoval, že túto latku zdolal technicky dokonale, zároveň však vedel, že skutočný dôvod, prečo ju dostáva, je ten istý, za aký dostal predchádzajúcu. Patrila k dohode. A ňou mu ju teraz pripomenuli. *Vezmi si hračičku a neopováž sa ani muknúť o tom, čo si za ňu musel urobiť.* Beztak by o tom ani nemukol. Nemal sa čím chváliť. Balkán, trocha policajnej práce, pátranie po dvoch miestnych šibaloch, čo mali zachovať vojenské tajomstvo. Oboch čoskoro identifikovali, lokalizovali, navštívili a strelili im do hlavy. Všetko súčasť mierového procesu. Poslúžil istým záujmom a oblasť sa na chvíľu upokojila. Celá akcia ho stála dva týždne života. Minul štyri náboje. Úplná maličkosť.

V armádnych predpisoch sa veľa nepísalo o tom, ako presne sa má medaila odovzdávať. Vravelo sa v nich len to, že dekovanie má prebehnúť v primerane slávnostnej atmosfére a pri náležitom obrade, čo zvyčajne znamenalo veľkú sálu s pozlátaným nábytkom a kopou zástav. A jeden hodnosťou vyšší dôstojník ako ceremoniár. Reacher bol major a odslúžil si už dvanásť rokov, ale predpoludním sa odovzdávali aj ďalšie významenia vrátane troch triu plukovníkov a dvoch páru brigádnych generá-

lov, preto musel obrad celebroid generálporučík z Pentagónu. Reacher sa s ním zoznámil pred mnohými rokmi, keď velil práporu vojenskej polície v posádke Fort Myer. Hlavička. Celkom isto mu to páľilo natoľko, aby si domyslel, prečo major vojenskej polície dostáva Légiiu za zásluhy. Tváril sa primerane. Sčasti kyslo a sčasti dôveryhodne. *Ber ten metál a drž hubu.* Možno aj on v minulosti chodieval na podobné akcie. Možno viac než raz. Lavú stranu hrudníka v slávnostnej vojenskej uniforme mu pokrýval doslova stužkový ovocný šalát. Vráťane dvoch Légiií za zásluhy.

Primerane slávnostná sála sa nachádzala hlboko vo vojenskej základni Fort Belvoir vo Virgínii. Neďaleko od Pentagónu, veľmi výhodne pre generálporučíka. Výhodne aj pre Reachera, lebo to mal rovnako ďaleko do Rock Creeku, kde od svojho návratu trávil čas. Ale nie až tak výhodne pre zvyšných dôstojníkov, keďže sem museli priletieť z Nemecka.

Všetci zúčastnení sa najprv motali po sále, podávali si ruky, sem-tam prehodili slovko, dve, no po chvíli ako na povel stíchli, zoradili sa, postavili sa do pozoru, salutovali, medaily sa buď zapichovali, alebo vešali, a po slávnostnom akte sa ešte viac motali, rozprávali a potriasali si navzájom rukami. Reacher sa pomaly nenápadne blížil k dverám, chcel sa vypariť, ale generálporučík ho zastavil, skôr než sa mu to podarilo. Podal mu ruku, podržal ho za lakeť a povedal: „Počúvam, že dostávate nové rozkazy.“

Reacher prekvapene odvetil: „Nik mi nič neoznámil. Ešte nie. Kde ste sa o tom do počuli?“

„Od môjho hlavného seržanta. Veď ich poznáte, stále si o niečom šepkajú. Americkí poddôstojníci si vypracovali najdokonalejšiu klebetnú sieť na svete. Vždy ma niečím ohromia.“

„A čo vravia, kam pôjdem?“

„Ešte neviem naisto. Ale asi nie ďaleko. Údajne sa tam dostanete autom. Do vozového parku už vraj poslali žiadanku.“

„A kedy sa o tom dozviem ja?“

„Ešte dnes.“

„Ďakujem,“ povedal Reacher. „Dobre, že viem.“

Generálporučík mu pustil lakeť a Reacher pomaly postupoval k dverám, vyšiel na chodbu, kam práve dobehol seržant, postavil sa do pozoru a zasalutoval. Dychčal, akoby prebehol maratón. Zrejme ho poslali zo vzdialenej časti základne, kde sa ešte stále pracovalo.

„Pán major, pozdravuje vás generál Garber a zároveň vás žiada, aby ste sa čo najskôr dostavili do jeho kancelárie,“ vyhrklo z neho.

„Kam ma posielajú, pán seržant?“ vyzvedal Reacher.

„Zájdete tam aj autom,“ odvetil. „Ale ktovie, môže ísť o všetké veci.“

Generál mal kanceláriu v Pentagóne, preto sa Reacher zviezol s dvoma kapitánmi. Slúžili na základni Fort Belvoir, ale mali populudňajšiu službu v okruhu B. Garber mal pridelenú miestnosť na druhom poschodí, strážil ju seržant, sedel za stolom pred dverami. Ako majordómus zo starého filmu vstal, zaviedol majora dnu a oznámil jeho meno. Vzápätí ustúpil a vracal sa naspäť, generál ho však zastavil a požiadal: „Pán seržant, bol by som rád, keby ste tu zostali.“

Vojak poslúchol, stál v pohove na lesklom linoleu.

Svedok.

„Nech sa páči, sadnite si, pán major,“ ponúkol ho generál.

Reacher vykonal, uvelebil sa na stoličke pre hostí s rúrkovými nohami. Pod jeho váhou povolili a posotili ho dozadu, akoby zavial silný vietor.

Generál pokračoval: „Dostanete nové rozkazy.“

„O čo ide a kam pôjdem?“ vyzvedal Reacher.

„Pôjdete znovu do školy.“

Reacher mlčal.

„Ste sklamaný?“ spýtal sa generál.

Preto ten svedok, blysko majorovi hlavou. Nejde o súkromný rozhovor. Zachoval sa, ako najlepšie vedel, a odvetil: „Zakaždým je to rovnaké, pán generál, vždy ochotne idem tam, kam ma armáda vyšle.“

„Nezdá sa mi, že by ste jasali. Ale mali by ste. Kariérny postup je skvelá vec.“

„Do akej školy pôjdem?“

„Podrobnosti vám počas nášho rozhovoru doručia do vašej kancelárie.“

„Na koľko odídem?“

„To bude závisieť od vás, ako usilovne budete pracovať. Ale odhadujem, že na toľko, na koľko bude treba.“

Na parkovisku v Pentagóne major nasadol na autobus a odviezol sa dve zastávky k základni a k veliteľstvu v Rock Creeku. Vyšiel do kopca a zamieril rovno do svojej kancelárie. Uprostred stola zbadal tenký spis, prečítal si na ňom svoje meno, niekoľko čísel a názov kurzu: *Dopad nedávnych forenzných inovácií na medziagentúrnu spoluprácu*. Vnútri našiel papiere ešte teplé z tlačiarenskej mašiny vrátane úradného oznamu o dočasnom odvezení do očividne prenajatého zariadenia vo virgínskom McLeane. Mal sa tam hlásiť v civile dnes popoludní o piatej. Ubytovanie má zabezpečené a dostane aj osobné vozidlo bez vodiča.

Reacher si zasunul spis pod pazuchu a vyšiel z budovy. Nik ho nevidel odchádzať. Nikoho nezaujímal. Už veru nie. Sklamal. Antiklimax. Poddôstojnícka klebetná sieť zdržiavala dych a dopracovala sa jedine k bezvýznamnému kurzu s posratým názvom. Nič vzrušujúce. Stal sa z neho neexistujúci človek. Mimo obehu. Mimo dohľadu, mimo mysle. Ako bejzbalista na zozname odpísaných hráčov. O mesiac si naňho možno na okamih niekto spomenie a položí si otázku, kedy sa vráti alebo či sa vôbec vráti, ale vzápätí naňho rovnako rýchlo zabudne.

Seržant, čo mal službu pri dverách, zdvihol hlavu a znudene odvrátil zrak.

Reacher mal veľmi málo civilných šiat a niektoré z nich ani neboli celkom civilné. Mal asi tridsaťročné vychádzkové nohavice zo sivej námorníckej uniformy. Poznal chlapíka, a ten poznal chlapíka, a ten pracoval v sklade, kde, ako tvrdil, je žoch starého ošatenia. Omylom ho vrátili späť, keď bol prezidentom Lyndon B. Johnson, a ostal tam doteraz. Celá pointa však spočívala v tom, že staré námornícke nohavice vyzerali presne tak ako nové od Ralphi Laurena. Niežeby Reacherovi záležalo na tom, ako nohavice vyzerajú. Cena päť dolárov sa mu však videla veľmi príťažlivá. A nohavice naozaj nemali chybu. Nik ich nikdy nevyfasoval ani nenosil, boli krásne zložené, trochu zatuchnuté, ale priam ideálne na minimálne ďalších tridsať rokov.

Jeho vychádzkové tričká tiež neboli civilné, všetko staré vyblednuté vojenské rárohy, zoderaté od prania. Vojenskú nemal jedine bundu, hnedú levisku, v každom ohľade úplne autentickú vrátane označenia, no ušila mu ju kedysi dávno v Soule matka stará priateľka.

Prezliekol sa a zvyšok vecí zabalil do vreca, do tašky, vyniesol k obrubníku, kde parkoval čierny Chevrolet Caprice. Odhadoval, že ide o staré čierno-biele vyradené auto vojenskej polície, všetky nálepky sa odlúpili a diery po anténach zapečatili gumovými zátkami. Kľúč trčal zo zapaľovania. Sedadlo vysedené, ale motor naskočil na prvý raz. Prevodovka a brzdy fungovali. Reacher sa otáčal s týmto vrakom, akoby manévroval s vojnovou loďou, a zamieril do McLeanu vo Virgínii. Okná stiahol a rádio pustil na plné pecky.

Podnikový park sa nevyznačoval ničím výnimočným, všetky sú rovnaké, hnedé a béžové, zdržanlivé nápisy, pekné trávniky, zopár vždyzelených rastlín, po prázdnom pozemku sa tiahli

nízke dvoj- až trojposchodové budovy, pracovali v nich našinci a skrývali sa za nenápadnými a skromnými menami a farebnými sklami v kancelárskych oknách. Reacher našiel cieľ svojej cesty podľa čísla na dome a prešiel k nemu popri firemnej značke vo výške kolien: *Vzdelávacie riešenia a. s.* Názov napísali písaným písmom podobným detskému.

Zaparkoval pri dverách, kde stáli dva ďalšie chevrolety. Jeden čierny a druhý tmavomodrý. Oba novšie než majorov. A oba aj skutočne civilné, lebo nemali gumené zátky ani dvere pomaľované štetcom. Zrejme vládne sedany, o tom sa nedalo pochybovať, čisté a lesklé, každý mal o dve antény viac, než človek potreboval na počúvanie bejzbalového zápasu. Tieto dve antény navyše však neboli v oboch prípadoch rovnaké. Čierne auto malo krátke ihly a modré dlhé prúty v rôznych konfiguráciách. Na rozličnú vlnovú dĺžku. Dve rozličné organizácie.

Správne ide o medziagentúrnu spoluprácu.

Reacher zaparkoval vedľa nich a tašku nechal v aute. Vošiel do prázdnej haly, podlahu pokrýval trvanlivý zelený koberec a pri stenách stálo zopár kvetináčov s papradím. Zbadal dvere označené *Kancelária*. A ďalšie s nápisom *Trieda*. Otvoril ich. V prednej časti miestnosti visela čierna tabuľa a za ňou stálo dvadsať školských lavíc v štyroch radoch po päť, vpravo mala každá poličku na papier a pero.

V dvoch laviciach sedeli dvaja chlapi, obaja v obleku. Jeden v čiernom a druhý v tmavomodrom. Farby ako na autách. Obaja sa dívali pred seba, akoby sa rozprávali, ale odrazu si nemali čo povedať. Mali asi toľko rokov ako Reacher. Ten v čiernom obleku mal bledú pokožku, tmavé vlasy, až nebezpečne dlhé na človeka vo vládnom aute. Ten v tmavomodrom obleku mal tiež bledú pokožku, ale bezfarebné, nakrátko ostrihané vlasy. Ako kozmonaut. Mal aj postavu kozmonauta alebo gymnastu, ktorý len nedávno prestal cvičiť.

Reacher vošiel dnu a obaja sa obzreli.

Tmavovlasý sa spýtal: „Kto si?“

„To závisí od toho, kto si ty,“ odvetil Reacher.

„Tvoja totožnosť závisí od mojej?“

„Či ti ju prezradím, alebo nie. Tie autá vonku sú vaše?“

„Je to dôležité?“

„Sugestívne.“

„Ako?“

„Lebo sú odlišné.“

„Áno,“ odvetil chlap. „Sú to naše autá. A si v triede s dvoma rozličnými predstaviteľmi dvoch rozličných vládnych agentúr. V kooperačnej škole. Kde nás naučia, ako vychádzať s ostatnými organizáciami. Prosím ťa, len nepovedz, že si z jednej z nich.“

„Z vojenskej polície,“ odvetil Reacher. „Ale neboj sa. Som si istý, že o piatej tu bude hromada civilizovaných ľudí. Na mňa sa môžeš vykašľať a vychádzať len s nimi.“

Chlap s krátkym strihom zdvihol zrak a povedal: „Nie, podľa mňa sme tu už všetci. Nik iný už nepríde. Pripravili len tri izby. Trochu som sa tu poobzeral.“

„Čo je to za vládna škola, keď má len troch študentov?“ spýtal sa Reacher. „O takej som ešte nepočul.“

„Možno my predstavujeme učiteľský zbor. A študenti sú inde.“

„Áno, to by dávalo väčší zmysel,“ ozval sa tmavovlasý.

Reacher si spomenul na rozhovor v generálovej kancelárii a povedal: „Môj nadriadený poznamenal, že ma čaká kariérny postup. Bol som presvedčený, že ja budem ten, kto bude dostávať, a nie ten, kto bude dávať. A ešte mi tuším naznačil, že ak sa budem usilovať, vybavím to tu rýchlo. Zrátané a podčiarknuté, nemyslím, že som sem prišiel ako učiteľ. Dostali ste vari iné rozkazy?“

„Ani nie,“ odvetil chlap s krátkym strihom.

Tmavovlasý sa zdržal odpovede, len špekulatívne pokrčil ple-

cami, čím pripúšťal, že osoba s veľkou predstavivosťou by mohla interpretovať jeho rozkazy ako menej konkrétne.

Chlap s krátkym strihom sa predstavil: „Som Casey Waterman z FBI.“

„Jack Reacher, armáda Spojených štátov amerických.“

Tmavovlasý sa pridala: „John White zo CIA.“

Podali si ruky a upadli do identického ticha, aké Reacher zachytil, keď vošiel. Už si nemali čo povedať. Sedel v zadnej lavici. Waterman vľavo a White vpravo pred ním. Waterman sedel veľmi pokojne, ale všetko sledoval. Nerobil nič, šetril si energiu. Tak, ako to robieval vždy. Skúsený agent. Nie zelenáč. A tak pôsobil aj White, hoci sa správal úplne inak. Nesedel pokojne. Vrtel sa, mrvil a žmolil si ruky, žmúril do priestoru, striedavo raz nakrátko, potom na dlhšie sa na niečo sústredil, niekedy prižmúril oči a robil grimasy, pozeral doľava, doprava, sľa lapený do mučivých myšlienok, očividne sa z nich nevedel vymotať. Analytik, odhadoval Reacher po mnohých rokoch vo svete nespoľahlivých dát a dvojitych, trojitych či štvoritých blufov. Chlap by mal vyzerať trochu nervóznejšie.

Všetci mlčali.

O päť minút prerušil ticho Reacher. „Neprišli sem s nami aj naše pracovné záznamy? Myslím z FBI, zo CIA a z vojenskej polície? Nevieť o ničom veľkom ani dôležitom. A vy?“

Waterman odvetil: „Prichádzaš k nesprávnym záverom. Tu nejde o minulosť, ale o budúcnosť. Sú si vedomí, že vieme spolupracovať, čo im umožňuje, aby nás využili. Zamysli sa nad prvou polovicou názvu kurzu. Ide v ňom o forenzné inovácie a rovnako aj o spoluprácu. A inovácie sa rovnajú šetreniu peňazí. V budúcnosti budeme spolupracovať ešte viac. Napríklad tak, že sa budeme deliť o laboratórne priestory. Chystajú sa vybudovať nové zariadenie, aby sme ho mohli využívať všetci. To je môj tip. Sme tu, aby nám povedali, ako to preniesť do praxe.“

„To sú voloviny,“ ohradil sa Reacher. „Neviem nič o laboratóriách ani o plánovaní. Som ten posledný, čo sa na to hodí.“

„Aj ja,“ pridal sa Waterman.

„Je to ešte horšie než spomínané voloviny,“ ozval sa White. „Kolosálna strata času. Deje sa oveľa viac dôležitejších vecí.“

Mrvil sa, hniezdil a mädlil si ruky.

„Vytrhli vás z práce a poslali sem? Máte niečo nedokončené?“ spýtal sa Reacher.

„Ani nie. Mali ma vystriedať. Práve som jednu vec uzavrel. Úspešne, aspoň myslím, a toto je zrejme moja odmena.“

„Pozrime sa na to z lepšej stránky. Môžeš si odpočinúť. Ne-tráp sa. Choď si zahrať golf. Ty sa ozaj nemusíš učiť, ako niečo prenášať do praxe. V CIA zvysoka kašlú na laboratóriá. Takmer ich nepoužívate.“

„O tri mesiace sa oneskorím v práci, ktorú som mal práve začať.“

„A o čo ide?“

„To nemôžem povedať.“

„Kto ju vykoná za teba?“

„Ani to nemôžem povedať.“

„Dobrý analytik?“

„Nie dosť dobrý. Ujde mu veľa vecí. Aj tie, čo môžu byť životne dôležité. Také niečo sa nedá predpovedať.“

„Aké niečo?“

„To nemôžem prezradiť.“

„Ale ide o niečo dôležité?“

„Oveľa dôležitejšie ako toto.“

„A akú vec si práve uzatvoril?“

„To nemôžem povedať.“

„Išlo o výnimočnú službu Spojeným štátom americkým s najväčšou mierou zodpovednosti?“

„Čože?“

„Alebo o niečo v tom zmysle?“

„Áno, povedal by som, že áno.“

„A toto je tvoja odmena.“

Waterman sa pridá: „Aj moja. Som na tej istej lodi. Môžem potvrdiť všetky slová, čo povedal. Očakával som povýšenie. Nie toto.“

„Povýšenie za čo? Alebo po čom?“

„Uzاتvorili sme veľký prípad.“

„Aký prípad?“

„V zásade sme pátrali po jednom človeku. Prípad bol už starý a takmer zabudnutý. Ale dokázali sme to.“

„Vykonali ste službu svojmu národu?“

„Čo tým chceš povedať?“

„Porovnávam vás dvoch. A nevidím veľké rozdiely. Ste veľmi dobrí agenti, už pomerne skúsení, vedú vás ako lojálnych, spoľahlivých a dôveryhodných, preto vás využívajú na prospešnú prácu. A toto je odmena za to, čo robíte. Teda jedna z dvoch možností.“

„Akých možností?“ chcel vedieť White.

„Možno vec, na ktorej ste pracovali, sa v istých kruhoch považovala za trápnu. Možno ju teraz treba poprieť. Možno vás treba dakde zašiť. Odpratať z dohľadu a vyhnať z hláv.“

White pokrútil hlavou. „Nie, hodnotili ju ako dobrú. A takou zostane ešte niekoľko rokov. Dostal som tajné vyznamenanie a osobný list od ministra zahraničných vecí. A netreba ju ani zapierať, lebo bola úplne tajná. Nijaké kruhy o nej nič nevedeli.“

Reacher pozrel na Watermana a spýtal sa: „Stalo sa niečo trápne pri prenasledovaní toho človeka?“

Aj Waterman pokrútil hlavou. „A aká je druhá možnosť?“

„Toto nie je škola.“

„Tak potom čo?“

„Miesto, kam agentov posielajú po veľkom úspechu.“

Waterman sa na okamih odmlčal. Čosi mu zišlo na um. „Si na tom rovnako ako my? Nevidím dôvod, prečo by si nebol. Prečo sem posielajú dvoch rovnakých a nepridajú k nim aj tretieho?“

Reacher prikývol. „Som na tom rovnako. Nedávno som až sakramentsky úspešne dokončil misiu. Dnes predpoludním som dostal medailu. Zavesili mi ju na krk na stuhe. Za dobre vykonanú prácu. Všetko čisté a upratané. Nikto neupadá do rozpakov.“

„O akú prácu išlo?“

„Som si istý, že je tajná. Ale som spoľahlivo informovaný, že asi išlo o niekoho, kto sa vlámal do domu a majiteľovi strelil do hlavy.“

„Kam?“

„Raz do čela a raz za ucho. Nikdy neminie.“

„A kde bol ten dom?“

„Som si istý, že aj to je tajné, ale predpokladám, že za morom. A som spoľahlivo informovaný, že v mene mal veľa spoluľásk. Takmer ani jednu samohlásku. A ten niekto vykonal to isté na druhý deň v noci. V inom dome. Na všetko mal dobrý dôvod. Ak to zhrniem, očakával by som, že za prácu dostanem niečo lepšie než toto. Očakával by som, že prinajmenšom zopár informácií o ďalšom odvelení. Možno dokonca aj čosi na výber.“

„Presne tak,“ ozval sa White. „Ani ja by som si celkom isto nevybral túto školu, ale to, na čom robím práve teraz.“

„Čo znie ako výzva do boja.“

„Veľká.“

„Typické. Za odmenu chceme náročnú úlohu, nie ľahké rozkazy. Chceme niečo väčšie.“

„Správne.“

„Možno ju máme,“ podotkol Reacher. „Dovoľte, aby som sa na niečo spýtal. Spomeňte si, ako ste dostali rozkazy. Zoči-voči alebo písomne?“

„Zoči-voči. V takýchto prípadoch to inak nejde.“

„Bola v miestnosti tretia osoba?“

„Veruže bola,“ odvetil White. „Cítil som sa trápne. Prišla administratívna asistentka, aby odovzdala nejaké papiere. Požiadal ju, aby zostala. A celý čas tam stála.“

Reacher pozrel na Watermana a ten tiež priznal: „Rovnako to prebiehalo aj u mňa. Prikázal sekretárke, aby v miestnosti zostala. Inokedy by sa také niečo nestalo. Odkiaľ si to vedel?“

„Lebo rovnako som dopadol aj ja. V miestnosti zostal jeho seržant. Ako svedok, ale aj ako roznášač klebiet. V tom je celá pointa. Hneď sa o tom všetci dozvedeli. O niekoľko sekúnd už každý vedel, že ma neposlali na nič dôležité, len na bezvýznamný kurz s idiotským názvom. Okamžite som prestal byť zaujímavý a hneď sa na mňa zabudlo. Som si istý, že správa sa rozšírila široko-ďaleko. Už vlastne neexistujem. Rozplynul som sa v byrokratickej hmle. A možno aj vy. Možno administratívne asistentky a sekretárky v FBI majú vlastnú klebetnú sieť. Ak áno, tak potom sme sa my traja práve teraz stali tromi najneviditeľnejšími osobami na tejto zemi. Nik sa na nás už nepýta. Nik nie je zvedavý, kde sme. Nik si nás už vlastne ani nepamätá. Nič nie je nudnejšie ako otázka, kam sme sa podeli.“

„Takže ty tvrdíš, že nás troch výkonných agentov odsunuli dakam do úzadia. Prečo?“

„Do úzadia nie je správny výraz. Sme teraz tu v triede. Sme celkom neviditeľní.“

„Prečo? A prečo my traja? Čo nás spája?“

„Neviem. Ale som si istý, že ide o náročný projekt. Možno o niečo také, čo budú traja výkonní agenti považovať za uspokojivú odmenu za odvedené služby.“

„Čo je toto za miesto?“

„Neviem,“ odvetil znovu Reacher. „Ale určite nie škola. To je stopercentne isté.“

Presne o piatej z cesty odbočili dve čierne dodávky, prešli popri firemnej značke vo výške kolien a zaparkovali za tromi chevroletmi, doslova vytvorili barikádu, akoby ich chceli chytiť do pasce. Z každej dodávky vystúpili dvaja chlapi. Tajná služba alebo súdna polícia. Oba páry sa rýchlo poobzerali okolo seba, kývli

si, že je všetko čisté, a sklonili sa do dodávok, aby pomohli vystúpiť svojim šéfom.

Z druhej dodávky vyšla žena. V jednej ruke niesla aktovku a v druhej kopu papierov. Na sebe mala úhľadné čierne šaty. Po kolená. Také, čo jej mohli poslúžiť viacúčelovo, počas dňa s perlamami v tichých kanceláriách a večer s diamantmi na koktailových večierkoch a recepciách. Bola staršia ako Reacher, možno o desať i viac rokov. Blížila sa k štyridsaťpäťke, ale držala sa. Pôsobila elegantne. Mala plavé vlasy strednej dĺžky, upravené prirodzeným spôsobom, a rázne si ich prečesala prstami. Výškou prevyšovala priemer, ale nie šírkou.

Z prvej dodávky vystúpil chlap a Reacher ho okamžite spoznal. Jeho tvár sa v novinách objavovala raz týždenne a v televízii ešte častejšie, lebo okrem toho, že propagoval vlastné podnikanie, objavoval sa na množstve fotografií a na kope filmových záznamov z kabinetných stretnutí a napätých diskusií v Oválnej miestnosti. Poradca Národného bezpečnostného úradu Alfred Ratcliffe. Najdôležitejší prezidentov človek v prípadoch, keď išlo o niečo, čo sa nemuselo skončiť dobre. K chlapovi ako on sa chodí po radu. Stáva sa pravou rukou. Podľa chýrov mal už takmer sedemdesiat rokov, ale nevyzeral na toľko. Starý zamestnanec ministerstva zahraničných vecí, raz obľúbený, inokedy nie, podľa toho, ako sa menil vietor, ale on vydržal na svojom poste dosť dlho, kým mu napokon chrbtica nenašla najlepšie zo všetkých miest.

Žena sa k nemu pridala, kráčali spolu a okolo nich štyri obleky. Vošli do haly, Reacher začul otvárať dvere a potom aj kroky na tvrdom koberci. Všetci vstúpili do triedy, dva obleky zostali vonku, dva kráčali k tabuli, Ratcliffe a žena ich nasledovali, presne ako učitelia na začiatku hodiny.

Ratcliffe pozrel na Whitea, potom na Watermana a nakoniec na Reachera celkom vzadu.

„Toto nie je škola,“ vysvetlil.

2

Žena uhladene ohla kolená, aktovku a kopu papierov zložila na podlahu. Ratcliffe postúpil o krok dopredu a začal: „Očividne vás sem povolali pod falošnými zámienkami. Nepotrebujeme však priveľa fanfár. Trochu falošných informácií niekedy nie je na škodu. Za každú cenu sa chceme vyhnúť pozornosti. Aspoň na začiatku.“

Následne sa dramaticky odmlčal, akoby ich vyzýval na otázku, ale nik sa na nič nespýtal. Ani len: na začiatku čoho? Lepšie je vypočuť si všetko. Pri rozkazoch zhora je to vždy bezpečnejšie.

Ratcliffe sa spýtal: „Kto z vás vie vyjadriť súčasnú stratégiu národnej bezpečnosti v jednoduchej angličtine?“

Nik sa neozval.

„Prečo neodpovedáte?“ tlačil na nich.

Waterman sa schoval za tisícmetrový pohľad do prázdna a White pokrčil plecami, akoby chcel naznačiť, že obrovská zložitosť stratégie celkom jednoznačne vylučuje vyjadrovanie v jednoduchom jazyku a okrem toho pojmy jednoduchosť a otvorenosť sú výlučne subjektívne, a preto, aby sa dospelo k definícii, zákonite potrebujú predbežné kolo teoretickej argumentácie.

„Je to zložitá otázka,“ ozval sa napokon Reacher.

„Myslíte si, že naša stratégia sa nedá vysvetliť jednoduchými slovami?“ spýtal sa Ratcliffe.

„Podľa mňa nie.“

„Chcete povedať, že sme nekompetentní?“

„Nie, ale svet sa mení. Preto je lepšie zostať flexibilným.“

„Vy ste ten z vojenskej polície?“

„Áno.“

Ratcliffe sa znovu odmlčal a po chvíli dodal: „Pred vyše tromi rokmi vybuchla v garáži pod veľmi vysokou budovou v New Yorku bomba. Samozrejme, mimoriadne tragická udalosť pre tých, čo zahynuli alebo boli zranení, ale z globálneho hľadiska sa nestalo nič závažné. Až na to, že v tej chvíli svet zošalel. Čím pozornejšie sme sa pozerali, tým menej sme videli a menej chápali. Nepriateľov sme očividne mali všade, ale naisto sme nevedeli, kto k nim patrí alebo kde sú či prečo sú, alebo aké je medzi nimi prepojenie, alebo čo chcú, a celkom isto sme ani netušili, čo urobia nabudúce. Nedostali sme sa nikam, ale aspoň sme si to priznali. Preto sme nestrácali čas a vytvárali stratégie týkajúce sa vecí, o akých sme ešte ani nepočuli. Cítili sme, že tým vyvoláme falošný pocit bezpečnosti. Preto dnes bežne takto operujeme, pobežujeme dokola a dávame na všetko veľký pozor, zaoberáme sa desiatimi vecami naraz, len čo vzniknú. Naháňame sa za všetkým, lebo musíme. Ani nie o tri roky nastane nové tisícročie, v každom hlavnom meste sa bude deň i noc oslavovať, čím sa tento krátky čas stáva najväčším cieľom propagandy v dejinách našej zeme. Musíme vedieť, kto sú tí chlapi, čo majú pred nami taký náskok. Všetci. Preto nič nezanedbávame.“

Nik sa neozval.

Ratcliffe dodal: „Niežeby som mal potrebu ospravedlňovať sa pred vami, ale teóriu musíte pochopiť. Nepracujeme s domnienkami a prevrátíme každý kameň.“

Nik sa na nič nespýtal. Dokonca ani: Máte na mysli nejaký konkrétny kameň? Vždy je bezpečnejšie nič nevraviť, kým vás neoslovia. Lepšie je vyčkať.

Vtom sa Ratcliffe obrátil k žene a predstavil ju: „Toto je moja zástupkyňa doktorka Marian Sinclairová. Inštruktáž dokončí ona. Každé slovo, ktoré vysloví, podpisujem, a tým činom aj

pán prezident. Každé slovo. Možnože pôjde o zbytočné plytvanie časom a nikam sa nedostaneme, ale pokiaľ to nevieme naisto, má to rovnakú prioritu ako všetko ostatné. Musíme vynaložiť všetky sily. Dostanete všetko, čo budete potrebovať.“

Po týchto slovách poradca medzi dvoma ponáhľajúcimi sa oblekmi odišiel. Reacher počul, ako vyšli z haly, ako štartujú dodávku a odchádzajú. Doktorka Sinclairová otočila lavicu v prvom rade tak, aby smerovala do miestnosti, a sadla si, jasne sme videli jej vyrysované ramená, tmavé nylonky a pekné topánky. Prekrižila nohy a vyzvala nás: „Podťte bližšie.“

Reacher prešiel do tretieho radu a zatisol sa do lavice, čím s Watermanom a Whiteom vytvoril pekný a presný polkruh. Sinclairová mala úprimnú a čestnú tvár, ale očividne strhanú stresom a starosťami. Zrejme sa dialo niečo poriadne svinské. Dalo sa to poľahky vypozerovať. Možno mu generál Garber aj niečo naznačil. *Veľmi sa netešíte, ale mali by ste sa.* Možno ešte nebolo všetko stratené. Reacherovi blysko hlavou, že White prichádza k rovnakému záveru. Nakláňal sa dopredu a ani okom nemihol. Waterman sa ani nepohol. Šetril si energiu.

Sinclairová začala: „V Hamburgu je jeden byt. V peknom prostredí, takmer v strede, poriadne drahý, ale možno trochu prechodný a spoločný. V poslednom roku byt prenajali štyrom mužom po dvadsiatke. Nie Nemcom. Traja sú zo Saudskej Arábie a jeden z Iránu. Všetci sa javia veľmi sekulárne. Nahladko vyholení, krátke vlasy, pekne oblečení. Dávajú prednosť polokošeliám v pastelových farbách so značkou krokodíla. Nosia zlaté rolexky a talianske topánky. Jazdia na BMW a chodievajú do nočných barov, ale nie do práce.“

Reacher si všimol, ako White prikyvuje, akoby dobre poznal podobné situácie. Waterman nereagoval.

Sinclairová pokračovala: „Miestni ľudia považujú štyroch mladíkov za menších plejbojov. Je možné, že majú príbuzenské vzťahy so vzdialenými boháčmi a prominentnými rodinami.

Prišli sa vybúriť, kým sa vrátia domov na naftové polia. Inými slovami tradičné drísty europapúf. Ale my vieme, že je to inak. Vieme, že ich naverbovali v materských krajinách a pomocou novej organizácie, o ktorej sme doteraz ešte veľa nezistili, poslali cez Jemen a Afganistan do Nemecka. Pracuje netradične, lebo, ako sa zdá, je dobre finančne zabezpečená, silne džihádistská, vo výcvikových metódach do veľkej miery paramilitaristická a indiferentná k národnému pôvodu. Je nezvyčajné, že Arabi zo Saudskej Arábie a Iránu spolupracujú. Zdôrazňujem, naozaj spolupracujú. Kvalifikovane ich vybrali vo výcvikovom tábore a pred rokom poslali do Hamburgu. Za úlohu dostali usadiť sa na Západe, potichu žiť a čakať na ďalšie pokyny. Doteraz však ešte nedostali ani jeden. Inými slovami sú v latentnom stave.“

Waterman sa strhol zo zasnenia a spýtal sa: „Odkiaľ to všetko vieme?“

„Ten Iránc je náš,“ odvetila Sinclairová. „Dvojité agent. CIA ho riadi z hamburského konzulátu.“

„Odvážny chlapík.“

Sinclairová prikývla. „A odvážnych veru ťažko nájsť. Práve v tom sa dnešný svet zmenil. Kedysi na veľvyslanectvo prichádzali ochotní ľudia. Písali prosebné listy. Často sme ich odmietali. Boli to však starí komunisti. Teraz potrebujeme mladých Arabov a nepoznáme ani jedného.“

„Načo potrebujete nás?“ vyzvedal Waterman. „Ide o stabilnú situáciu. Nikam neodchádzajú. Len čo sa dakam pohnú, dostanete aktivačný rozkaz. Za predpokladu, že ústredňa na konzuláte funguje dvadsaťštyri hodín denne.“

Lepšie je vypočuť si všetko až do konca.

Sinclairová súhlasila: „Máte pravdu, je to stabilná situácia. Nič sa nedeje, len zrazu k niečomu dôjde. Pred niekoľkými dňami. Drobná nezrovnalosť. Dostali návštevu.“

Sinclairová navrhla, aby z triedy prešli do kancelárie. Vraj trieda sa na rozhovor nehodí, lebo sú v nej nepohodlné školské lavice, v čom mala pravdu, najmä pokiaľ išlo o Reachera. Mal meter deväťdesiatdva a stodvadsaťpäť kilogramov. Lavicu mal skôr oblečenú, než by v nej sedel. Na rozdiel od triedy, v kancelárii stál konferenčný stolík so štyrmi kancelárskymi koženými kreslami. Tie zvyšovali úroveň pohodlia, akú Sinclairová určite predvídala. Čo malo logiku. Veď napokon možno včera sama prenajala tento priestor alebo poverila zástupcu vo svojom mene. Tri izby a štyri kreslá na inštruktáž.

Muži v oblekoch čakali vonku a Sinclairová pokračovala: „Z nášho veľmi prospešného človeka sme vždy vyžmýkali aj tú najmenšiu podrobnosť a môžem povedať, že veríme jeho záverom. Návštevník prišiel zo Saudskej Arábie. Je v rovnakom veku. Oblieka sa ako oni. Vlasy si pomáduje, na krku nosí zlatú reťaz a na polokošeli krokodíla. Nečakali ho. Načisto ich prekvapil, ale fungujú ako mafia, môžu ich kedykoľvek povolať, aby vykonali nejakú službu. Návštevník na to nepriamo upozornil. Ukázalo sa, že je tým, čo sa nazýva kuriér. Nemá s nimi nič. Patrí do úplne inej kategórie. Do Nemecka prišiel za obchodom a potreboval bezpečný dom, čo je vždy kuriérova prvoradá voľba. V hoteloch zostávajú zvyčajne stopy. Bývajú veľmi paranoidní, lebo nové siete sa mimoriadne rýchlo rozširujú, a to znamená, že bezpečná komunikácia je teoreticky takmer nemožná. Predpokladajú, že im odpočúvame mobily, čo aj môžeme, že im čítame e-maily, a to im čoskoro aj budeme, a vedia, že im otvárame poštové zásielky. Preto používajú kuriérov, vlastne akýchsi poslov. Nenosia aktovky priviazané k zápästiu reťazou. Len slovné otázky a slovné odpovede vo svojich hlavách. Chodia hore-dolu, z kontinentu na kontinent, otázka, odpoveď, otázka, odpoveď. Veľmi pomaly, ale celkom bezpečne. Nikde ani jeden elektronický odtlačok, nič napísané, nič nevidieť okrem chlapíka so zlatou reťazou, ktorý prechádza letiskom s miliónom ďalších rovnakých ako on.“

White sa spýtal: „Vieme, či je Hamburg jeho konečným cieľom? Alebo len prerušil cestu a mieri do iných končín Nemecka?“

„Robotu mal v Hamburgu,“ odvetila Sinclairová.

„Ale nie s chlapcami v dome.“

„Nie, s niekým iným.“

„Vieme, kto ho poslal? Predpokladáme, že podobní chlapci z Jemenu a Afganistanu?“

„Pevne veríme, že to boli oni. Z jedného dôvodu.“

„Z akého?“ chcel vedieť Waterman. Štatisticky nie veľmi skveľá náhoda, posol poznal jedného zo Saudíkov v dome.

„Štatisticky nie z veľmi ohromujúceho, posol totiž v dome spoznal jedného zo Saudov. Spoločne v Jemene strávili tri mesiace, šplhali po lanách a strieľali zo samopalov. Svet je malý. Tí dvaja medzi sebou prehodili pár slov a Iránc z nečakane zachytil z ich rozhovoru.“

„Čo počul?“

„Posol čakal na schôdzku, mala sa konať o dva dni. Miesto neuviedol alebo ho náš človek nezachytil, ale z kontextu sa dalo usúdiť, že k nej dôjde niekde blízko konšpiračného bytu. Nemal odovzdať správu. Mal sa niečo dozvedieť. Počiatočnú požiadavku, ako hovorí Iránc. Vraví, že si to domyslel z kontextu. Posol si mal všetko vypočuť a v hlave odniesť domov.“

„Vyzerá to na začiatok rokovaní. Ako počiatočná ponuka.“

Sinclairová prikývla. „Očakávame, že posol sa aspoň raz vráti a odpovie áno alebo nie.“

„Máme predstavu, o čo vlastne ide?“

Sinclairová pokrútila hlavou. „Ale ide o niečo veľmi dôležité. Iránc si je istý, lebo posol patril k elitným bojovníkom, tak ako on. V tábore musel prejsť dôkladnou previerkou, inak by nedostal polokošeľu, talianske topánky a štyri pasy. Nepatril k poskokom, ktorých využívajú malé ryby na oboch koncoch reťaze. Predstavoval šéfovho hlavného posla.“

„Došlo k plánovanej schôdzke?“

„V podvečer na druhý deň. Posol sa vytratil na päťdesiat minút.“

„A potom čo?“

„Hneď na druhý deň ráno odišiel.“

„Už nijaké rozhovory?“

„Ešte jeden. A ten bol naozaj dobrý. Neudržal jazyk za zubami. Otvorene sa priznal. Priateľovi prezradil informáciu, ktorú odnášal domov. Len tak. Neovládol sa. Predpokladáme, že ho ohromila. Svojím rozsahom. Podľa Iránca pôsobil veľmi vzrušene. Takí bývajú mladíci po dvadsiatke.“

„A o akú informáciu išlo?“

„Išlo o východiskovú požiadavku. Presne ako Iránec predpokladal. Krátku, ale k veci.“

„Čo teda povedal?“

„Američan chce sto miliónov dolárov.“

3

Sinclairová sa v kresle vystrela a naklonila k stolu, akoby chcela zdôrazniť svoj názor, a dodala: „Iránec je podľa všetkého veľmi prešibaný, pohotový a citlivý na nuansy jazyka a šéf tunajšieho tímu s ním opakovane rozoberal túto informáciu a sme pevne presvedčení, že ide o jednoduché deklaratívne vyhlásenie. Počas tých päťdesiatich minút sa posol stretol zoči-voči s neznámym americkým občanom. Mužom, lebo posol ani slovom nenaznačil, že by išlo o ženu, v opačnom prípade by sa o tom určite zmienil, tvrdí Iránec. Je si tým stopercentne istý. Počas stretnutia Američan povedal poslovi, že chce sto miliónov dolárov. Ako odmenu za niečo. Kontext je jasný. Ale tým sa transakcia skončila. Aký Američan, nevieme. Za čo sto miliónov, nevieme. Od koho sto miliónov, takisto nevieme.“

V tej chvíli do rozhovoru zasiahol White. „Ale sto miliónov zužuje hracie pole. Hoci ide o počiatočnú požiadavku, ktorá sa možno zníži na päťdesiat, je to ešte vždy dobrá dohoda. Kto má toľko peňazí? Mnoho ľudí, povedali by ste, ale aspoň ich všetkých môžeme zaradiť do jedného adresára.“

„To je pohľad z opačného konca ďalekohľadu,“ namietol Reacher. „Určite je lepšie nájsť predávajúceho než kupujúceho. Za čo sú chlapani, ktorí sa v Jemene šplhajú po lane, ochotní zaplatiť sto miliónov dolárov? A ktorý Američan v Hamburgu má také niečo na predaj?“

„Sto miliónov je kopa peňazí. Z takej sumy mi naskakuje husia koža,“ poznamenal Waterman.

Sinclairová prikývla. „Aj nás pri tej čiastke prechádza smiech. Očividne ide o smrteľne vážnu vec. Doteraz sme ešte o toľkých peniazoch nepočuli. Preto využívame každý kanál, na aký máme dosah. Zalarmovali sme všetkých našich spojencov na celom svete. V tejto chvíli už stovky ľudí tvrdo pracujú, ale potrebujeme ich ešte viac. Vašou úlohou je nájsť toho Američana. Ak je stále za morom, spadá do právomoci CIA a pán White sa postaví na čelo operácie. Ak sa už vrátil do USA, spadá do právomoci FBI a žezlo prevezme špeciálny agent Waterman. A keďže podľa štatistiky v istom čase prevažná väčšina Američanov v Nemecku slúžila v americkej armáde, zišlo nám na um, že budeme potrebovať aj majora Reachera. Podľa potreby sa pridá k jednému alebo k obom.“

Reacher prebehol očami z Watermana na Whitea, z ich tvárí vyčítal problémy a bezpochyby to isté prečítali aj oni v jeho.

„Ďalší ľudia a potrebné zásoby prídu ráno,“ pokračovala Sinclairová. „Kedykoľvek budete niečo potrebovať, všetko dostanete, ale nebudete komunikovať s nikým iným, len so mnou, s pánom Ratcliffom alebo s pánom prezidentom. Ste jednotka v karanténe. Aj v prípade potreby obyčajnej ceruzky sa obrátite na mňa, na pána Ratcliffa alebo na pána prezidenta. Čo v praxi znamená zakaždým na mňa. Následné papierovanie prebehne v západnom krídle Bieleho domu. Nemusíte sa osobne identifikovať, lebo sto miliónov dolárov je kopa peňazí. Nie je vylúčené, že do veci je zapletená vláda. Ten Američan môže byť z ministerstva zahraničných vecí alebo zo súdnictva, alebo z Pentagonu. Omylom sa môžete zhovárať s nesprávnou osobou. Preto sa radšej nerozprávajte s nikým. To je pravidlo číslo dva.“

„A aké bolo pravidlo číslo jeden?“ spýtal sa Waterman.

„Pravidlo číslo jeden znie: Iráncovi sa nesmie skriviť ani vlas na hlave. Nesmieme urobiť nič, podľa čoho by ho mohli vystopovať. Investovali sme doňho priveľa a budeme ho potrebovať, lebo skutočne vôbec netušíme, čo bude nasledovať.“

Vtom odtláčila kreslo od stola, vstala a zamierila k dverám. Na odchode ešte dodala: „Nezabúdajte na najväčšiu ostražitosť.“

Reacher sa uvelebil v koženom kresle, White naňho pozrel a skonštatoval: „Určite ide o tanky a lietadlá.“

„Naše najbližšie tanky sú od Jemenu a Afganistanu vzdialené niekoľko tisíc kilometrov a na ich presun by sme potrebovali niekoľko týždňov a tisíce ľudí. Ľahšie by sme k nim preniesli Jemen alebo Afganistan. Aj rýchlejšie a nenápadnejšie,“ zareagoval Reacher.

„Tak potom lietadlá.“

„Myslím, že za sto miliónov možno zohnať zopár pilotov a presvedčiť ich, aby prešli na stranu zla. Možno troch, štyroch. Pochybujem, že v Afganistane majú dostatočne dlhé pristávacie dráhy, ale možno ich je zopár v Jemene. Preto je to teoreticky možné. Ibaže lietadlá sú im nanič. Potrebovali by stovky ton náhradných súčiastok, stovky inžinierov a opravárov a stovky hodín výcviku. Navyše by sme ich aj tak o päť minút objavili a na zemi zničili riadenými raketami. Alebo dnes by sme to mohli urobiť na diaľku.“

„Žeby išlo o iný vojenský materiál?“

„Ale o čo? O milión samopalov po sto dolároch jeden? Toľko ich nemáme.“

„A čo ak ide o nejaké tajomstvo, kód, heslo, vzorec, mapu alebo plán, diagram, zoznam či kópiu svetového systému finančnej bezpečnosti alebo o celkovú sumu úplatkov požadovaných za presadenie legislatívy vo všetkých päťdesiatich štátoch?“ uvažoval Waterman.

„Myslíš, že im ide o údaje?“ spýtal sa White.

„Čo iné sa dá nenápadne kúpiť a predať a má takú hodnotu? Možno diamanty, ale tie sú v Antverpách, nie v Hamburgu. Možno drogy, no ani jeden Američan ich nemá toľko pripravených na

dodanie. Do úvahy prichádza iba Južná alebo Stredná Amerika. A v Afganistane majú dosť vlastného ópia.“

„Aký je najhorší scenár v tomto prípade?“

„Na ten nedosahuje moja platová trieda. Spýtaj sa Ratcliffa. Alebo prezidenta.“

„A podľa tvojho názoru?“

„A ty máš aký?“

„Ja som odborník na Stredný východ. To je pre mňa najhorší scenár.“

„Zárodky kiahní,“ ozval sa Waterman. „To je pre mňa najhorší scenár. Alebo niečo podobné. Mor. Biologická zbraň. Ebola. Alebo protijed či vakcína, čo by znamenalo, že zárodky už majú.“

Reacher sa zahľadil do stropu.

Nemusí sa to skončiť dobre.

Veľmi sa netešíte, ale mali by ste sa.

Tak dlho, ako bude treba.

Garber mu pripomínal tajničku z krížovky.

White naňho pozrel. „O čom premýšľaš?“

„O rozpore medzi pravidlom jeden a všetkým ostatným,“ odvetil. „Nesmieme dovoliť, aby sa Iráncovi na hlave čo i len vlas skrivil, z čoho vyplýva, že k poslovi sa nemôžeme ani priblížiť. Nesmieme ani vystopovať miesto, kam nás posol zavedie, lebo nevieme, že posol existuje. Pokiaľ nám niekto zvnútra niečo nepošepne.“

„Tomu sa hovorí prekážka,“ poznamenal Waterman. „Nie rozpor. Nájdeme spôsob, ako ju obísť. Toho človeka potrebujú.“

„Je to otázka schopnosti. Potrebujú sa dozvedieť, kto sú tí chlapi, čo sú tak ďaleko pred nami. Potrebujú vystopovať siete a vytvoriť databázy. Preto by sa mali čo najskôr zamerať na poslov. Na slovné otázky a slovné odpovede, ktoré nosia v hlavách, keď chodia sem a tam, z kontinentu na kontinent, otázka-odpoveď, otázka-odpoveď. Vedia všetko. Sú ako audiopáska. Majú väčšiu hodnotu ako stovka informátorov, lebo sa na všetko dí-

vajú z nadhľadu. Čo dostal Iránc? Nič, v Hamburgu ho zavreli medzi štyri steny a zakázali mu niečo robiť.“

„Nemôžu ho obetovať.“

„Len čo udrú na posla, môžu ho stiahnuť a dať mu dom na Floride.“

„Posol ani nemukne, bude sa držať kmeňovej tradície starej najmenej tisíc rokov,“ pripomenul White. „Nepreznadia jeden druhého. Najmä ak sa ich nesmieme takmer ani dotknúť. Preto postupujú múdro, keď svojho informátora nechávajú na svojom mieste, lebo netušia, čo bude nasledovať. Pomohla by nejaká drobná stopa alebo dáky záchytný bod.“

„Viete, čo sa chystá?“ nadhodil Reacher.

„Niečo vyšinuté. Už to nie je také, aké to bývalo.“

„Už si pracoval s Ratcliffom alebo so Sinclairovou?“

„Nikdy. A ty?“

Do rozhovoru sa zapojil Waterman: „Nevybrali nás preto, lebo nás poznajú. Vybrali nás preto, lebo sme neboli v Hamburgu v kritickom čase. Pracovali sme inde. Preto sa obrátili na nás, považujú nás totiž za najvhodnejších.“

Jednotka v karanténe, tak ich nazvala Sinclairová a mala pravdu. Traja chlapi v miestnosti, zavretí pred vonkajším svetom, lebo všetci sú nakazení alibi.

O siedmej si Reacher zašiel do auta po tašky a vyniesol ich do izby, poslednej z troch v rade, na chodbe, čo vyzerala ako kancelárska a možnože ešte včera takou bola. Dostal priestranný apartmán aj s kúpeľňou, zrejme určený pre riadiaceho pracovníka. Väčšmi sa doň hodil pracovný stôl než posteľ, ale dalo sa v ňom vydržať.

Ak sa chcel najesť, musel naštartovať staré auto a previezť sa po McLeane, inštinktívne odbočovať do takých ulíc na kraji mesta, kde by sa mohli nachádzať reštaurácie, aké hľadal. Nie každý by sa s nimi uspokojil.

Metabolizmus mu pomohol. Pred sebou zbadal neón a lesklý hliník, neďaleko od benzínového čerpadla pri výjazde na diaľnicu. Blížil sa k bufetovej reštaurácii dosť starej na to, aby bola autentická. Zopár dier a zašlý lesk. Určite si už všeličo pamätala.

Zašiel k nej, zaparkoval, otvoril chrómové dvere a vošiel dnu. Vnútri bolo chladno a priestor osvetľovali žiarivky. Ako prvú zbadal ženu a hneď ju spoznal. Z predposledného pracovného zaradenia. V boxe sedela sama. Najlepší vojak, s akým kedy pracoval. Možno jeho najlepšia priateľka, ak priateľstvo znamená dovoliť tomu druhému nechať veci nevypovedané.

Spočiatku mu blysko hlavou, že ide o ďalšiu, nie veľmi prekvapujúcu náhodu. Svet je malý a pri Pentagóne ešte menší. Situáciu však ihneď prehodnotil. Keď slúžil v stodesiatej jednotke vojenskej polície a prežíval svoje najkrajšie roky, bola jeho najlepšia seržantka. Zohrávala rovnako dôležitú úlohu ako ktokoľvek iný, ale väčšiu ako niektorí. Väčšiu ako väčšina. Dokonca niekedy väčšiu ako on.

Preto, lebo je nesmierne inteligentná a ostrieľaná.

Do istej miery až priveľmi inteligentná a ostrieľaná, aby v tejto chvíli išlo o náhodu.

Pristúpil k jej stolu. Ani sa nepohla. Sledovala ho spoza prevrátenej lyžičky. Sadol si oproti nej a pozdravil: „Ahoj, Frances.“

4

Seržantka Frances Neagleyová zdvihla hlavu od lyžičky a spýtala sa: „Koľko je v mestách takýchto reštaurácií? Aké sú šance, že sa stretieme?“

„Určite starostlivo prepočítané,“ odvetil Reacher.

„Predpokladala som, že sa vyberieš na západ, lebo podvedome chceš mať Washington za chrbtom. Predstavila som si cestu, akou pôjdeš, čo znamenalo, že táto reštaurácia je jediné prijateľné miesto. A navyše aj prijateľný čas. Predstavila som si dve hodiny školenia a potom prestávku na večeru.“

„Som v škole.“

„Nie si. Názov kurzu je úplný nezmysel.“

„Názvy nikdy nedávajú zmysel.“

„Tento je horší ako obyčajne.“

„Som v škole.“

„Také niečo by ti neurobili, pokým generál Garber žije a dýcha.“

„Nechce sa mi o tom hovoriť. Je to priveľmi nudné.“

„Risknem to a skúsím uhádnuť. Ide o krycí názov niečoho. Ak vezmem do úvahy tvoje súčasné renomé, ide o niečo na najvyššej úrovni, z čoho vyplýva, že ti dajú všetko, o čo požiadaš. Najmä ľudí. Takže ráno mi tak či tak zavolaš. Prečo mi o tom nemôžeš porozprávať o dvanásť hodín skôr?“

Na sebe mala maskáčovú uniformu, rukávy úhľadne vykasané, predlaktia opreté o stôl. Tmavé vlasy nakrátko ostrihané, tmavé oči a opálenú pokožku. Pôsobila jemne, ale vedel, že mäkká nie je. Často ju videl v akcii, rýchlu a výnimočne silnú. Pod

povrchom je na dotyk určite tvrdá a pevná. Ale z vlastnej skúsenosti to nevedel. Nikdy sa jej nedotkol. Ešte si s ňou nepodal ani ruku.

„Neviem presne, čo budeme potrebovať,“ odvetil. „Najlepšie bude, ak začneme tým, že si vytvoríme zoznam. Podľa vydaných vojenských rozkazov. Pôjde o aktívnych vojakov v službe, fyzicky prítomných v Nemecku v určitom dni. A tiež o civilistov podľa pasových záznamov.“

„Prečo?“

„Musíme nájsť konkrétneho Američana, ktorý prišiel do Hamburgu na päťdesiatminútovú schôdzku.“

„Načo?“

„Banda zlých šibalov nového štýlu z Jemenu a Afganistanu sa chystá predať niečo za sto miliónov dolárov.“

„Vieme, čo predáva?“

„Netušíme.“

„Problém nám spôsobia hranice medzi krajinami. Ľudia nimi voľne prechádzajú. Žijú v Európskej únii. Pasové záznamy budú zrejme nekompletné.“

„Presne. Pôjde o hru s percentami, ale trochu si pomôžeme. Zistíme, kto týždeň predtým prišiel do Švajčiarska a znovu z neho odišiel. Keď neznámy dospieval ku konečnému rozhodnutiu. Že predá. Chystal sa urobiť ponuku. A dobre vedel, že nebude trvať večne. Preto musel byť dopredu pripravený, otvoril si tajný švajčiarsky bankový účet. Pravdepodobne v Zürichu. Zostal v pohotovosti a čakal. Vzápätí sa vrátil do Hamburgu a oznámil sumu.“

„Aj tu ide iba o hru s percentami. Preto sa na to nemôžeme spoliehať. Môže ísť o starý účet spred mnohých rokov. Zrejme nejde o šibala zelenáča. Navyše, tajný účet môže mať hocikde inde. Napríklad v Luxemburgu.“

„Práve preto som povedal, že presne neviem, čo budeme potrebovať.“

„Myslíš, že je vojak?“

„Mohol by byť. Šance tomu nasvedčujú. Ako Američania v Kórei alebo na Okinave. Preto pre istotu potrebujeme ďalší zoznam. Čo môže vojak predávať? Informácie? Alebo materiál? V takom prípade si predstav loďný kontajner alebo veľkú dodávku, alebo malý nákladiak, niečo nenápadné, a urob zoznam, čo by do týchto dopravných prostriedkov mohlo pasovať a malo hodnotu sto miliónov dolárov.“

„Musí to byť niečo spoľahlivé a ľahko ovládateľné. Sotva pošle s nákladom obslužný personál.“

„Dobre, maj to na pamäti. Urob hlavný zoznam zo všetkých ďalších zoznamov. V tejto chvíli iné nemôžeme urobiť. O deviatej ráno sa priprav na odvelenie. Určite ti rozkaz skôr nepošlú. Odvtedy všetko pôjde cez Národný bezpečnostný úrad cez istú Miriam Sinclairovú.“

„Už som o nej počula,“ povedala Frances. „Je zástupkyňou Alfreda Ratcliffa.“

„Priprav všetko, čo potrebujeme, aby pre nás urobila. Nemali by sme strácať čas.“

„Ide v tomto prípade o veľký problém?“

„Možno. Ak sa deje to, čo si myslíme. Ale nemusí sa diať. Máme len jednu vetu vytrhnutú zo vzduchu. Možno niekto žartuje. Alebo máme do činenia so sarkazmom zasvätencom. Alebo s nezrozumiteľným slangom Jemenčanov, ktorí šplhajú po lane, ale nič dôležité neznamená. Ak však ide o niečo skutočné, potom suma naznačuje problém.“

Podišla k nim čašníčka a objednali si. „Blahoželám k medaile,“ povedala Frances.

„Ďakujem,“ odvetil Reacher.

„Cítiš sa dobre?“

„Nikdy som sa necítil lepšie.“

„Neklameš?“

„A čo si ty moja matka?“

„Čo si myslíš o Sinclairovej?“

„Páči sa mi.“

„Koho sme ešte dostali?“

„Istého Watermana z FBI, chlapíka zo starej školy. A istého Whitea zo CIA, dosť vystresovaného človeka. Pravdepodobne vie prečo. Doteraz sa z viacerých hľadísk správali primerane. Reagovali celkom rozumne. Pravdepodobne si aj oni privedú pomocníkov. A zaručene nad nami všetkými bude dohliadať niekto z Národného bezpečnostného úradu, bude sa o nás starať a odovzdávať naše správy Sinclairovej.“

„Prečo sa ti páči?“

„Bola úprimná a otvorená. Aj Ratcliffe. Ostražito okolo nás pobejú.“

„Mal by si zavolať bratovi. Na ministerstvo financií, aby sledoval bankové transfery. Na vládnej úrovni by mali zachytiť sto miliónov dolárov.“

„Musel by som o to požiadať Sinclairovú.“

„Budeš stále postupovať podľa tohto príkazu?“

„Podľa nej môže ísť o hocikoho,“ odpovedal Reacher. „Nechce, aby sme sa prezradili pred nesprávnou osobou. Ale mýli sa. Nie je to hocikto, ale každý. Viac či menej. Je to všeobecné konštatovanie. Nepochybne sa ukáže, že náš človek je jeden z mnohých. Pochytáme všelijakých ľudí, ktorí pôjdu na tajné stretnutia alebo z nich budú odchádzať, alebo pôjdu do Švajčiarska, vrátia sa odtiaľ s kuframi plnými hotovosti, ale nebudú mať na mysli nič zlé, budú len kupovať, predávať a obchodovať s najrozličnejšími tovarmi. Narobíme si kopu vojenských aj civilných nepriateľov. Ale v pozadí nemôžeme narobiť priveľa hluku. Aspoň teraz ešte nie. Utajenie proces spomalí. Preto by sme sa zatiaľ mali držať Sinclairovej. Uvážime, ako a kedy ju budeme potrebovať.“

„Jasné,“ súhlasila Frances.

Čašníčka im priniesla taniere a pustili sa do jedenia. Osem hodín večer vo virgínskom McLeane.

- - -

Osem hodín večer vo virgínskom McLeane znamenalo dve hodiny ráno v Hamburgu. Neskoro, ale Američan ešte nespal. Ležal na posteli a civel do stropu. Ešte nikdy ho nevidel. Nahá šľapka mala hlavu pod jeho pazuchou. Byt patril jej. Čistý, útulný a voňavý, zrejme bola naň pyšná. Nie lacný, ale ani ona nepatrila k najlacnejším. V poriadku, veď čochvíľa sa z neho stane veľký boháč. Preto sa patrilo túto udalosť trochu osláviť. Navyše sa mu drahé ženy páčili. Väčšmi ho vzrušovali. Chute mal pomerne jednoduché. Väčšmi uprednostňoval nadšenie. A ona mu ho predviedla požehnané. A potom sa ešte rozprávali. Doslova vankúšovo. Túlili sa k sebe. Zaujímala sa oňho. Vedela počúvať.

Porozprával jej až priveľa.

Šľapky považoval za lepšie psychologicky než tie ozajstné vyštudované. Poznali rozdiel medzi chvastaním a vystatovaním a medzi volovinami a maniackymi snami. Zostával malý priesťor pre pravdu. Nie pre svednú pravdu. Skôr pre čosi šťastné. Ako keď z človeka vytryskne pravda a vyrozpráva ju. Vychádzala z neho na vlne nadšenia. Cítil sa ohromne. Stála za toľké peniaze. Vznášal sa. Spomenul svoj plán kúpiť si v Argentíne ranč a zdôraznil, že bude o čosi väčší ako najmenší americký štát Rhode Island.

Neznamenalo to takmer nič, ale ona si jeho slová zapamätá. A v Nemecku sa šľapky nebáli policajtov. Žili v blahobytnom štáte. Všetko sa tolerovalo, pokiaľ sa to riadilo. Preto keby sa lov naňho začal, rada by sa u nich zastavila a všetko im porozprávala – ako sa stretla s Američanom rozhodnutým kúpiť si ranč na pampách väčších ako Rhode Island. Potreboval sa vyspovedať. Chcel, aby ho niekto vypočul, lebo mu ani raz poriadne nestvrdol. A potom policajti ako správni Nemci všetko zapíšu, zavolajú niekomu, kto sa vyzná, a hneď objavia, že ranč na pampách väčší ako Rhode Island je poriadne drahá kúpa.

Ak jednoducho prehľadajú súčasné realitné transakcie v jednej krajine na svete, privedie ich to priamo k jeho novým dverám.

Hlúpe.

Jeho chyba.

V duchu sa prechádzal po izbe, vracal sa po vlastných krokoch a preberal, čoho sa dotkol. Okrem nej sa nedotkol takmer ničoho. Zostali jej jeho otlaky prstov na pokožke? O tom pochyboval. Určite sa už zmazali. Jeho DNA sa jej dostala do žalúdka, ale tam na ňu zaútočili silné kyseliny a tráviace enzýmy. A veda je ešte vždy v plienkach. Vo fáze verejnej propagácie. Skôr odmietne prípad prebrať, než pred verejnosťou zlyhať.

Nič neriskuje.

Čo bolo šialené.

Ale aj logické. Je jedno, či ukradne penny alebo libru, skončí v base. Všetko, alebo nič. Dal sa teda do toho. Nevedel, ako sa bude cítiť. Ukázalo sa, že má pocit, akoby padal. Akoby letel voľným pádom až do poslednej chvíle. Dlho, dlho padal, kým sa padák napokon neroztvoril. Padal a padal. Nevedel proti tomu bojovať. Dokázal sa jedine nadýchnuť, uvoľniť a poddať sa.

Keď vychádzal z hotela cez parkovaciú garáž, nik ho nevidel. Nemal dôvod tade ísť, skrátil si len cestu do ďalšieho baru. Viezol sa k nemu, pripravený pustiť sa do práce. Neskoro večer, bar bol veľmi drahý, samí boháči. Iný svet. Mohol mať čokoľvek, čo chcel. Zbalil ju patrilo k zábave. Rovno v garáži. Žeby sa mylíli? Ale nie. Videl ju už predtým. Usmiala sa a zapýtala veľmi vysokú sumu. Zaplatil by jej aj desať ráz viac len za to, ako stála. A voňala, keď vyšla zo sprchy. Nebola panna, ale mala k tomu tak blízko, ako sa len dalo na každodennej báze.

Šoférovala naspäť k bytu, z ktorého práve vyšla.

Boli v garáži bezpečnostné kamery?

Sotva. Patril k tým, čo dbali na detaily. Bol všímavý. Všímal si všetko. Musel. Súčasť jeho práce. Na strope garáže uvidel oh-

ňovzdornú penu, inštalčné rúrky, dvanásťcentimetrové odtoky a rozprašovací systém.

Ani jedna kamera.

Neriskuje.

Čo bolo šialené.

Ale aj logické.

Vyskúšal si to v duchu a potom sa rýchlo pustil do práce. Spočiatku si myslel, že hrá nejakú rolu. Akoby skúšal to, čo videl na kazete. Zhodil ju doluznačky a rozkročmo si na ňu sadol, jej lakte si zasunul pod kolená, zadkom jej sedel na zadku ako džokej na koni. Stonala, ako robia všetky, predklonil sa a zozadu ju rýchlo a mocne chytil za krk, chcel ju čo najrýchlejšie uškrtiť. Vzpierala sa, nadvihovala, ale sotva sa pohla. Len nohami sa ho podpätkami snažila kopnúť do chrbta, no nedarilo sa jej to, tak nimi len zbytočne mávala, akoby plávala. Zrazu prestala, zostal na nej, kým si nebol celkom istý, a potom ešte chvíľu podržal, kým ju nepustil a nepobral sa preč.

Všetko, alebo nič.

5

Reacher sa v izbe pre riadiaceho pracovníka vyspal dobre, ale zobudil sa skoro ráno. Už sa pripravoval na deň, keď o siedmej zásobovacia dodávka priviezla vo väčšej nádobe na raňajky kávu a tácku so sladkým pečivom, veľkú ako terč na lukostreľbu. Najedlo by sa viac ľudí než traja. Dalo sa tušiť, že ďalší členovia tímu sú na ceste.

O pol ôsmej dorazili z Národného bezpečnostného úradu dvaja úradníci stredného rangu. Sinclairová ich osobne poznala, ako uviedla pri úvodnej inštrukčii, a údajne im verila. Obaja mali vyše tridsať rokov, vyzerali neoblomne, akoby uťahaní z údajov, s ktorými pracovali. O ôsmej už zarezávali na natiahnutých bezpečnostných telefónnych linkách a Reacher prišiel pred Watermanom a Whiteom s požiadavkou na pomocníka. O deviatej dorazila Neagleyová a hneď si objednávala záplavu informácií z Národného bezpečnostného úradu. Watermanov pracovník prišiel dvadsať minút pred Whiteovým. Obidvaja vyzerali ako mladšie verzie svojich šéfov. Watermanov sa volal Landry a Whiteov Vanderbilt, bez vzťahu s boháčom z minulosti.

Prenášali nábytok a v triede vybudovali trojsmerné komunikačné riadiace centrum, obsluhovali ho Neagleyová, Landry a Vanderbilt. Opatrovatelia z Národného bezpečnostného úradu sa zdržovali v kancelárii, Reacher, Waterman a White sa utiahli do konferenčnej miestnosti a usadili do kožených kresiel. O jedenástej už všetky priestory bzučali. O dvanástej už získali zo-

pár údajov. Sinclairová zavolala cez reproduktor, aby si všetko vypočula.

„V ten deň bolo v Nemecku takmer dvestotisíc amerických občanov,“ oznámil Reacher. „Asi šesťdesiatisíc aktívnych odvelených vojakov, plus takmer dva razy toľko rodinných príslušníkov a nedávno odídených do dôchodku, ktorí sa ešte nevrátili domov, plus asi tisíc civilistov na dovolenke, plus päťtisíc ďalších na obchodných a iných pracovných rokovaníach.“

„To je kopa Američanov.“

„Mali by sme skočiť do Hamburgu,“ navrhol Reacher.

„Kedy?“

„Hneď.“

„Prečo hneď?“

„Niekedy tam musíme zájsť. Nemôžeme predsa prípad vyriešiť na papieri.“

„Agent Waterman, čo si o tom myslíte?“ spýtala sa Sinclairová.

„Čo si myslím, závisí od toho, ako rýchlo chodia posli sem a tam,“ odvetil. „Vyzerá to na pomalý proces. Kedy očakáva náš človek odpoveď? Aký býva typický interval?“

„Inde to vyzerá na také dva týždne. Možno o deň, dva menej.“

„Chcem byť nablízku, keď dôjde k dohode. O tom niet pochýb. Ale zdá sa, že máme čas. Ja by som skočil do Hamburgu až na budúci týždeň. Najprv potrebujem lepšiu celkovú analýzu. Z dlhodobého hľadiska nám to ušetrí kopu času.“

„Pán White?“

„Ja osobne vôbec nemienim ísť do Hamburgu,“ odvetil White. „Kto by ma tam potreboval po boku lovca ľudí a vraha? Moja zásada je riešiť prípady na papieri. Východné pobrežie opustím len vtedy, keď to bude vyslovene nevyhnutné.“

„Pán major, na základe čoho chcete ísť už teraz do Hamburgu?“ spýtala sa Sinclairová.

„Na základe toho, čo nám prisľúbil pán Ratcliffe, že dostaneme všetko, o čo požiadame,“ odvetil Reacher.

„Namietať by agent Waterman alebo pán White proti tomu, keby major Reacher odišiel do Hamburgu sám?“ chcela vedieť Sinclairová.

White odvetil: „Nie.“

„Pokiaľ pôjde a nenarobí tam veľkú škodu,“ doplnil Waterman.

Komunikácia so západným krídlom Bieleho domu mala veľkú výhodu v tom, že pokiaľ išlo o aerolínie a hotely, úspech bol vždy zaručený. V priebehu tridsiatich minút mali Neagleyová a Reacher rezervovaný priamy nočný let Lufthansou do Hamburgu a rezervovanú izbu v hoteli neďaleko od sledovaného bytu vo fajnovej štvrti. Podľa Sinclairovej bola poriadne drahá a nachádzala sa celkom blízko centra.

V McLeane strávili zvyšok popoludnia tým, že eliminovali vojenský personál a porovnávali správy o manévroch s konkrétnymi menami. Vojak nemohol riadiť tank na východných pláňach a zároveň sa prechádzať po Hamburgu. Počet možných klesal ako kameň do vody, čo považovali za pokrok. Vzápätí začali prichádzať prvé správy z aerolínií v Zürichu. Whiteov pomocník zrejme pochopil princíp a dobrovoľne sa rozhodol, že bude do neskorých hodín overovať údaje, kým poletia do Nemecka, a len čo pristanú, zavolá im a oznámi, či narazil na niečo dôležité.

Kooperačná škola, blysko Reacherovi hlavou. Kto by si pomyslel?

Neagleyová ich odviezla na Reacherovom aute na letisko a za vládne peniaze zaparkovala v garáži s krátkodobým parkovaním. Jej verzia civilných šiat pozostávala zo zrkadlových slnečných okuliarov, obnosenej bundy, trička a nohavíc. Reacher ich považoval za staré vyradené námornícke nohavice ako jeho, len

neskôr sa ukázalo, že sú pôvodné od Ralpa Laurena. Mala tašku, on nemal. Sedeli v turistickej triede a sedadlá im pripadali priam luxusné oproti plátenným pásom vo vojenskom lietadle. Najedli sa, operadlo si o tri centimetre sklopili a zaspali.

Dvadsaťštyri hodín po odchode Američana šľapkin byt voňal už oveľa menej ako predtým. Hoci, popravde, voňal silnejšie, len nevhodnou vôňou. Prerážala až na chodbu a cez kuchynské vetráky. Nahnevaní susedia uprostred noci zavolali policajtov. Dispečer vyslal policajné auto, aby sa na problém pozreli. Či skôr, ako sa ukázalo, zavoňali. Pre túto vôňu zburcovali policajného šéfa. Nasledovali štyri hodiny detektívnej práce, otázok a lepenia bezpečnostných pásov, prišli odborníci na miesto činu, po nich sanitka aj s plastovým vrecom na mŕtvolu.

Z policajného hľadiska išlo o dobré aj o zlé správy. Hamburg sa radil medzi výtržnicke prístavné mestá, so svetovo známou štvrtou osvetlenou červeným svetlom, drogami a grafitmi na vlakovej stanici, ale k vražde tu dochádzalo pomerne zriedkavo. Sotva k jednej týždenne. Mŕtve telo ešte vždy predstavovalo udalosť. Dala sa na ňom urobiť kariéra. A na policajnom oddelení sa chválili, že úspešnosť odhalenia páchatela sa blíži k deväťdesiatim percentám. To bola tá dobrá správa. Zlá sa zakladala na skutočnosti, že zvyšných desať percent predstavovali buď prepichnutí narkomani, alebo uškrtené prostitútky. Profesionálne riziko. Prípady by sa sotva hodili do učebnice. O páchatelovi sa vždy predpokladalo, že už leží na lodnej priči stovky kilometrov na otvorenom oceáne.

Keďže Reacher a Neagleyová mali vo vrecku peniaze zo západného krídla Bieleho domu na operačné potreby, nasadli do taxíka, konkrétne mercedesu, a viezli sa z letiska do mesta vlahým slnečným svitom v čase ranej premávky. Ulica, kde stál ich hotel, bola tichá a plná lístia, budov zo skla a bledej zahranič-

nej tehly a z oboch strán lemovaná malými, ale drahými autami. Izby mali na štvrtom poschodí s výhľadom na okolité strechy. Hamburg bolo starobylé hanzové mesto s vyše tisícročnou históriou, ale ani jedna strecha, na ktorú Reacher dovidel, nemala viac než päťdesiat rokov. Nemecko bombardovalo Britániu a Británia mu bombardovanie vrátila a mala v ňom navrch. V roku 1943 spustila ohňovú búrku a mesto načisto zmietla zo zeme. Plamene šľahali do výšky tristo metrov, teplota dosahovala tisíc stupňov, horel vzduch, horeli cesty a voda v riekach a kanáloch vrela. Po jednom nálete štyridsaťtisíc mŕtvych. Británia v celej vojne prišla o šesťdesiatisíc obyvateľov. *Zasiali vietor a zožali búrku*. Jeden z dvanástich prorokov Ozeáš mal v tomto prípade absolútnu pravdu.

V izbe mu zazvonil hotelový telefón. Volala Neagleyová, aby sa dohodli, kedy pôjdu na raňajky. O chvíľu zazvonil znovu. Vanderbilt, ešte vždy pracoval v McLeane. Oznamoval mu mená tridsiatich šiestich Američanov, ktorí v priebehu sledovaného týždňa cestovali z Hamburgu do Zürichu. *Pochytáme všetkých ľudí*, povedal kedysi Reacher.

Zišiel na prízemie k veľmi európskemu raňajkovému bufetu so soleným mäsom, údeným syrom a exotickým pečivom. S Neagleyovou si sadli za stôl pri okne. V Hamburgu je deväť hodín ráno.

Deväť hodín ráno v Hamburgu znamenalo pol jednej popoludní v afganskom Džalalabáde. V kuchyni bieleho domu omietnutého blatom pripravovali obed. Vonku panovalo horúce púštne podnebie ako v Arizone. Posol čakal. Prišiel v noci, vystriedal štyri lietadlá a prešiel takmer päťsto drsných kilometrov v nákladnej dodávke. Ponúkli mu raňajky a odvedli ho do predsieni. Už v nej čakal mnoho ráz. Sem a tam, sem a tam. Tak žil. Ako jediný v dome nemal bradu ani samopal.

Napokon ho odvedli do malej horúcej izby plnej múch, čo

pomaly lietali. Na vankúšoch sedeli dvaja muži, jeden nízky a tučný, druhý vysoký a štíhly. Obaja mali na sebe prosté biele róby a jednoduché biele turbany.

„Američan žiada sto miliónov dolárov,“ oznámil posol.

Muži v róbach prikývli. Ozval sa ten vysoký: „Dnes pri večeri si o tom pohovoríme. Zajtra ráno sa vráť po odpoveď.“

Frances vzala z recepcie mapu Hamburgu. Otvorila ju a naklonila, aby z okna zachytila svetlo. „Päťdesiatminútová schôdzka naznačuje asi poldruhakilometrový polomer, čo povieš?“ spýtala sa. „Dvadsať minút tam, desať minút na rozhovor, dvadsať minút naspäť. Kde sa asi stretli?“

„V bare, v kaviarni alebo v parku na lavičke,“ odvetil Reacher.

Na mape našli prenajatý byt. Neagleová rozťahla ukazovák a palec a naznačila poldruhakilometrový polomer. Výsledný kruh pokrýval celú sieť ulíc, Reacherovi bolo jasné, že ide zväčša o ulice, kde sa býva, ale čiastočne aj pracuje. Navštívil veľa miest a vedel, ako to v nich funguje. V tejto časti sveta a v tomto meste to budú len niekoľkokoposchodové domy s bytmi od prvého poschodia nahor, na prízemí nenápadné obchody a kancelárie. Zaručene lahôdky a možno klenotníctvo, čistiareň a poisťovacia kancelária. Pekárne a obchody s pečivom, kaviarne, reštaurácie a bary. A zvyšok sídliska. Okrem toho ešte štyri parky veľké ako vreckovka, čo znamenalo asi osem lavičiek a možnosť kŕmiť holuby, tým sa zvyčajne vo filmoch zaoberajú špióni.

„Je pekný deň na prechádzku,“ poznamenala Neagleová.

Poldruhakilometrový polomer predstavoval plochu štyri a pol kilometra, čo bolo vyše štyristopäťdesiat hektárov. Byt našli v jeho strede, prešli popri ňom, ani sa neobzreli, postávali na náhodne vybratých rohoch a ako turisti študovali mapu.

A tých tu bolo požehnane. Úplne sa medzi nimi strácali.

Odkedy vyrazili z hotela, odhaľovali jednu možnosť za dru-

hou, len v prvých piatich uliciach narazili na malé pekárstvo s dvoma zlatými stolmi, na tri pekné kaviarne a na dva bary. „Ale schôdzka sa konala v podvečer,“ upozornil Reacher. „Pe-kárne môžeme vylúčiť. Do nich sa chodievala ráno. Podľa mňa sa stretli v bare.“

„Alebo v parku.“

„Kde by Američan predpokladal, že bude vo výhode? Išlo o obchodné rokovanie. Určite by chcel získať psychologickú pre-vahu. Potreboval pocit pohodlia, no na druhej strane chcel, aby sa jeho partner cítil nepohodlne.“

„Predpokladáme, že je beloch?“

„Všetko tomu nasvedčuje.“

„Žeby v bare pre skinhedov?“

„Nachádza sa aspoň jeden v takej fajnovej štvrti?“

„Zvonku ho tak určite neoznačia. Ide o postoj.“

Reacher pozrel do mapy, hľadal miesto, ktoré by tomu zodpo-vedalo – široké, križujúce sa ulice, kde je hustejšia premávka, ná-jomné nižšie a bočné ulice na parkovanie. Našiel možnú lokalitu. Cestou prezrú aj dva parky.

„Je pekný deň na prechádzku,“ pripomenul.

Parky ich zo záhradníckeho hľadiska sklamali. Väčšinou boli vydláždené, s rastlinami a kvetmi takými jasnými ako rúž, ale mali lavičky, každý dve, a teda možnosť nájsť si trochu ústrania. Na jednej lavičke mohol sedieť jeden chlap, na druhej druhý, a prvý chlap mohol rozprávať, potom sa zdvihnúť a odísť, pri-čom by si nikto nič nevšimol, len chlap na druhej lavičke. Jeden prichádza a jeden odchádza.

Parky predstavovali možnosť.

Zvýšená premávka nebola v noci a cez deň rozdielna, ale bolo tu viac hrmotu a hluku. Komerčné priestory sa ťahali od hlav-ného ťahu do bočných ulíc. Jedným z nich bol bar, pred ním pili štyria chlapi pivo. O desiatej ráno. Všetci štyria mali vyholené

hlavy. Celé odborne dorezané, akoby si ich nožmi poznačili sami a pýšili sa tým. Boli mladí, mali možno osemnásť alebo dvadsať rokov, ale veľkí. Pripomínali štyri polovice hovädzieho. Určite nie sú z tejto štvrte, pomyslel si Reacher. Čo navodilo otázku teritória. Nárokovali si na niečo?

„Dajme si kávu,“ navrhla Neagleyová.

„Tu?“

„Tí chlapci nám majú určite čo povedať.“

„Odkiaľ to vieš?“

„Mám taký pocit. Hľadia na nás.“

Reacher sa otočil a hneď sa pozreli naňho. Ako členovia kmeňa s náznakom výzvy a s náznakom strachu. Ako zvieratá, akoby sa nevedeli rozhodnúť, či majú bojovať, alebo utiecť. Akoby čakali, že sa niečo stane.

„Aký majú problém?“ spýtal sa.

„Poďme to zistiť,“ navrhla Frances.

Vykročili a zamierili rovno k dverám.

Štyria chalani sa zovreli do šíku.

Jeden z nich sa spýtal: „Ste Američania?“

„Ako si to uhádol?“ zareagoval Reacher.

„Do baru Američanov nepúšťame,“ povedal chalan.

6

Hneď nato si Reacher uvedomil, že keby také niečo vyslovil chlap v jeho veku, okamžite by mu jednu vrazil, báb, ešte kým by doznelo posledné slovo, lebo prečo dovoľovať sviniarovi, ktorý chce začať bitku, aby prebiehala podľa jeho predstáv? No tento úbožiak bol ešte len zasran. Tak sa namiesto toho veľmi pomaly spýtal: „Vieš po anglicky?“

„Hovorím po anglicky,“ odvetil.

„Lebo si načisto poplietol slová, ktoré si vyslovil. Vyšli ti z úst celkom pomiešané. Zneli tak, akoby si chcel povedať, že v Nemecku existujú bary, kam nesmú Američania vojsť a cítiť sa ako doma. Ale to si zrejme nemal na mysli. Ak chceš, naučím ťa slová používať správne.“

„Nemecko patrí Nemcom.“

„Proti tomu nič nenamietam,“ pokračoval Reacher, „ale aj tak som sem prišiel. Len prechádzam. A chcem si vypiť kávu. Dávam ti možnosť ustúpiť, zachrániť si tvár a nedostať poriadny kopanec do brucha.“

„Sme štyria.“

„Ako dlho ti trvalo, kým si sa naučil počítať do štyroch? Nie, vážne, zaujíma ma to.“

V barovom okne sa zjavila tvár. Chvíľu civela von, potom sa stiahla.

„Radšej poďme. Toto nie je pre nás. Dnu sa nedostaneme,“ ozvala sa Neagleyová.

„A čože, vari si kávu nedáme?“ zareagoval Reacher.

„Zrejme podávajú len brečku.“

Znovu zasiahol chalan. „Nepodávajú brečku, ale dobrú kávu.“

„Práve si mi pomohol rozhodnúť sa. Ustúp nabok.“

Chalan neposlúchol.

Namiesto toho odvrkol: „Tu rozhodujeme my, čo sa bude robiť. Nie vy. Už dávno je po americkej okupácii. Nemecko patrí Nemcom.“

„Hovoríš, akoby si sa so mnou chcel za to pobiť.“

Chalan postúpil o krok.

„Nebojíme sa,“ vyhlásil.

Vyhrážal sa ako zlý chlapec z čiernobielych filmov.

„Myslíš, že zajtrajšok patrí tebe?“ spýtal sa Reacher.

„Myslím, že áno.“

„Robiť neprestajne to isté a dúfať, že z toho vznikne niečo iné, je hlúposť. Vieš o tom. Dnes nám to pripomínajú už aj lekári. Tuším to pochádza od Einsteina. A on bol Nemec, či nie? Choď sa zamyslieť.“

„Mali by ste odísť.“

„Ustúp. Napočítam do troch.“

Mlčal.

„Jeden.“

Nič.

Pri „dva“ mu Reacher jednu vrazil. Oklamal ho, ale prečo, doparoma, nie? Opakovanie sa skončilo. Vitaj v reálnom svete, synak. Priamy direkt na solar plexus. Humanitárne gesto. Ako omráčenie kravy. Druhý chalan nemal také šťastie. Hybná sila sa postavila proti nemu. Narazil rovno na Reacherov lakeť, dostal ho medzi oči a cestou na zem zastavil štvrtého akurát natoľko, že Reacher mal čas zasiahnuť tretieho tým istým laktom, práve sa oblúkom vracal do východiskovej polohy, bodnúť ho ako nožom, čím sa štvrtý dokonale otvoril celej škále možností. Reacher sa rozhodol, že ho s minimálnym úsilím a maximálnym osohom kopne do vajec.

Prekročil spleť nôh a vošiel do baru. Za pultom stál stavec. Ani jeden zákazník. Starý pán mal možno aj sedemdesiat. Ako Ratcliffe, ale v oveľa horšom stave. Zjazvený a zvráskavený, sivý a zhrbený.

„Hovoríte po anglicky?“ spýtal sa Reacher.

„Áno,“ prikývol stavec.

„Videl som, ako sa pozeráte z okna.“

„Nehovorte.“

„Poznáte tých chalanov?“

„A čo je s nimi?“

„Púšťajú sem len nemeckých zákazníkov. Súhlasíte s nimi?“

„Mám právo rozhodnúť sa, koho obslúžim.“

„A mňa obslúžite?“

„Nechce sa mi, ale obslúžim, ak musím.“

„Máte dobrú kávu?“

„Veľmi dobrú.“

„Nechcem ju. Zato chcem, aby ste mi odpovedali na otázku. Ide o niečo, čo ma vždy zaujímalo.“

„A čo je to?“

„Aký je to pocit prehrať vojnu?“

Prechádzali sa ďalej a po piatich uliciach sa vzdali. Existovalo priveľa vhodných priestorov na schôdzku. A hoci brali do úvahy osobné chute i preferencie, čím zužovali hracie pole, stále zostávala kopa možností pre všetky scenáre. Nedalo sa predpovedať, kde sa tí dvaja stretnú.

„Musíme na to ísť z druhého konca,“ rozhodol Reacher. „Musíme sa zažiť a čakať na posla. Keď sa vráti, budeme ho sledovať a zistíme, kam má namierené. Zároveň spoznáme aj toho, s kým sa stretáva. Ak zvážime všetky okolnosti, bude to veľmi zložitá. Na týchto uliciach je pri podobných akciách potrebná veľká šikovnosť. A kopa ľudí. Budeme potrebovať špeciálny sledovací tím.“

„Ale to nemôžeme. Nesmieme predsa prezradiť Iránca,“ zaprotestovala Neagleyová.

„Do ničoho nezasiahneme. Budeme len čakať. Nech to trvá, koľko chce. Potrebujeme iba zistiť, s kým sa stretáva. Ak sa dozvieme, o koho ide, zbalíme ho neskôr a na inom mieste. Budeme predstierať vymyslené vyšetrovanie, a tak sa k nemu dostaneme z inej strany. Využijeme reverzné inžinierstvo. V nijakom prípade do toho nezatiahneme posla. Iráncov štatút sa nezmení.“

„Má dnes vôbec niekto špeciálny sledovací tím?“

„Som si istý, že v CIA ho majú.“

„Na každom konzuláte? Neprestajne? Pochybujem. Uspokoj sa s nami dvoma. Čím sa to ešte väčšmi skomplikuje. Ako si pred chvíľou naznačil. Najmä preto, lebo bytovka má takmer istotne služobný vchod. Od začiatku sa budeme musieť rozdeliť.“

„Možno aj Waterman má zopár ľudí,“ nadhodil Reacher.

„Musíme rátať s väčšou operáciou.“

„Sľúbili nám predsa, že dostaneme všetko, o čo požiadaťme.“

„Nie som si istá, či to mysleli vážne. Namietnu, že už len sledovanie bezpečného bytu znamená pre Iránca riziko. Čo je vlastne pravda. Možno potrvá aj dva týždne. Stačí jedna chyba, stačí, ak uvidia jedného chlapa dva razy, a je po bezpečnom dome. Navyše zistia prečo. Máme zviazané ruky.“

Reacher mlčal.

Vracali sa k hotelu a dve ulice od neho zazreli pri obrubníku zaparkované štyri policajné autá v rade a vonku osem policajtov; prechádzali od budovy k budove, stláčali zvončeky, rozprávali sa s ľuďmi a postupovali k ďalšej adrese. Pekne od dverí k dverám. Niečo sa stalo.

Kráčali ďalej, ale zastavil ich policajt a oslovil po nemecky: „Bývate na tejto ulici?“

„Hovoríte po anglicky?“ spýtal sa major.

Policajt teda zopakoval otázku po anglicky: „Bývate na tejto ulici?“

„Bývame v tamtom hoteli,“ ukázal naň Reacher.

„Ako dlho v ňom bývate?“

„Prišli sme dnes ráno.“

„Leteli ste v noci?“

„Áno.“

„Z Ameriky?“

„Odkiaľ to viete?“

„Podľa oblečenia a správania. Smiem vedieť, aký je dôvod vašej návštevy?“

„Turistika.“

„Doklady, prosím,“ požiadal policajt.

„A prečo?“ začudoval sa major.

„V Nemecku sa podľa zákona musíte na policajnú výzvu identifikovať.“

Reacher pokrčil plecami a vsunul ruku do vrečka, aby vytiahol vojenský preukaz. Ľahko ho našiel. Nič iné v ňom nemal. Podal mu ho. Frances urobila to isté. Policajt si do notesa zapísal ich mená a slušne im preukazy vrátil.

„Ďakujem.“

„Čo sa stalo?“ vyzvedal Reacher.

„Zaškrtili prostitútku. Pred tým, ako ste sem prišli. Prajem pekný deň.“

Policajt odišiel, nechal ich na chodníku samých.

V tom okamihu sa Američan nachádzal necelých päťsto metrov odtiaľ, požičiaval si auto v malej požičovni vtlačenej medzi dva prízemné domy na ulici lemovanej nízkymi bytovkami. Chcel vypadnúť z mesta. Len na niekoľko dní. Možno na niekoľko hodín. Vedel, že sa nespráva ako dospelý, skôr ako dieťa. *Nevidím ťa, tak ani ty ma nevidíš.* Niežeby mal strach. Vôbec. Ani jeden odtlačok prstov, ani DNK, ani kamery. Veď bola len

šlapka. Čoskoro sa na ňu vykašľú. Tým si bol istý. Ale medzitým nemalo zmysel potíkať sa po tomto meste. Odskočí si do Amsterdamu a hneď sa vráti. Akoby padal. Neexistovalo, aby sa teraz zastavil.

Reacher s Neagleyovou sa vrátili do hotela a recepčný im oznámil, že im dva razy volal pán Waterman z Ameriky. Dvanásť hodín v Hamburgu. Šesť hodín ráno na východnom pobreží. Ide o čosi veľmi naliehavé. Vyšli do seržantkinej izby, lebo bola bližšie, a zavolali do Ameriky. Ozval sa Watermanov pomocník Landry. Už o takom čase pracovali. Hneď nato sa ohlásil Waterman: „Musíte sa vrátiť. Zachytili niekoľko rozhovorov. Podľa nich sa všetko mení.“

7

Podvečer nasadli do lietadla Lufthansy, sedeli vedľa seba medzi zväčša mladými pasažiermi. Cestovali väčšinou sami, niektorí otrhaní, niektorí čudní, niektorí, akoby sa vybrali na študijnú cestu. Lietadlo ich dopravilo späť do Spojených štátov dve hodiny po tom, ako opustili Nemecko, uprostred noci, osem hodín vo vzduchu mínus šesť časových pásem. Zašli si do parkovacej garáže po starý chevrolet, viezli sa tmou do McLeanu a zaparkovali vedľa rovnakých novších chevroletov, vyzerali, akoby sa ani nepohli. Vedľa nich stáli dve čierne dodávky. Vošli dnu a našli všetkých vrátane Ratcliffa a Sinclairovej natlačených v kancelárii. Čakali na nich. Ale nie dlho. Hodnosť mala svoje výhody. Prvý sa ozval Ratcliffe: „Prišli ste včas. Federálny letecký úrad nás informoval o Lufthanse a policajti o premávke.“

„A čo sme zmeškali?“ spýtal sa Reacher.

„Kúsok skladačky,“ odvetil Ratcliffe. „Čo viete o počítačoch?“

„Raz som jeden videl.“

„Všetky majú zabudovanú takú vecičku, ktorá nastavuje dátum a čas. Malý obvod. Veľmi základný, veľmi lacný a vyvinutý už veľmi, veľmi dávno, ešte vtedy, keď sa používali dierkovacie karty a dáta sa stláčali do osemdesiatich stĺpcov. Aby ušetrili bity, písali roky ako dve číslice, nie štyri. Napríklad tisícdeväťstošesťdesiat sa napísalo ako šesťdesiat, tisícdeväťstošesťdesiatjedem ako šesťdesiatjeden a tak ďalej. Museli šetriť miestom. Všetko fungovalo fajn a dobre. Lenže to bolo vtedy a teraz je teraz,

a kým sme si uvedomili, že rok tisícdeväťstodeväťdesiatdeväť sa zmení na dvetisíc, nik netušil, či dvojčíselný systém bude slúžiť ďalej. Mohol sa domnievať, že je znovu rok tisícdeväťsto. Alebo devätnásťtisícsto. Alebo nula. Alebo mohol úplne zamrznúť. Na celom svete mohlo dôjsť ku katastrofálnym chybám. Mohli sme prísť o verejné podniky a infraštruktúru. Mestá by zostali bez svetla. Banky by skrachovali. Peniaze by sa rozplynuli v oblaku dymu. Dokonca ani nie dymu.“

„Nemám peniaze,“ povedal Reacher.

„Ale pochopili ste pointu.“

„Kto navrhol ten obvod? Čo na to vraví?“

„Všetci sa už dávno pobrali do dôchodku alebo dávno zomreli. Nikdy nepredpokladali, že programy potrvajú dlhšie než niekoľko rokov. Preto neexistuje dokumentácia. Vtedy išlo len o bandu kaukliarov postávajúcich v laboratóriu a usilujúcich sa niečo vymyslieť. Nik si nepamätá presné podrobnosti. Nik nie je schopný vrátiť sa v myslení naspäť. A objavuje sa aj pochybnosť, či nakoniec nepochopili zle gregoriánsky kalendár. Mohli zabudnúť, že rok dvetisíc je priestupný. Normálne niečo deliteľné stovkou nie je. Ale niečo deliteľné štyrmi stovkami je. Je to poriadny zmätok.“

„Ako to súvisí s našou vecou?“

„Svet sa stáva čoraz závislejším od počítačov. Internet mohol byť veľká vec v roku dvetisíc. Čo znásobuje problém, lebo všetko súvisí so všetkým. Takže stávky sa zvyšujú. Ľudia sa začínajú obávať. Uvedomujú si nebezpečenstvá. Múdri podnikatelia reagujú tým, že sa usilujú vyvíjať vylepšené programy.“

„A to sú aké?“

„Ako čarovné strely. Nainštalujete si ich nový kód a stanovíte problém. Dá sa zarobiť kopa peňazí. Trh je obrovský. Milióny ľudí na celom svete to musia stihnúť. Je to naliehavé. Až také naliehavé, že ľudia najprv nainštalujú a až potom sa zamyslia. Čím sa stávajú zraniteľnými.“

„Voči čomu?“

„Ďalší fragment z rozhovoru. Zachytili sme šepot, že na predaj je dokončené také vylepšenie. Údajne vyzerá dobre, ale nie je. Trójsky kôň. Ako vírus alebo červ, ale nie celkom. Ide o štvorčíslicový kalendár, no na príkaz sa dá zastaviť na diaľku. Cez internet a ten sa každým dňom zväčšuje. Počítače na celom svete sa zrútiť. Vlády, verejné podniky, korporácie i jednotlivci. Pomyslite na silu, čo dodáva človeku. Pomyslite na chaos. Pomyslite na možnosti vydierania. Ktosi sa chystá zaplatiť sto miliónov za takú schopnosť.“

„To je prehnané,“ zapochyboval Reacher. „Či nie? Ľudia zaplatia sto miliónov za všeličo. Prečo sa orientovať práve na toto?“

Ratcliffe odvetil: „Vytvoriť niečo také, na to treba istý talent. Istý spôsob myslenia. Mať kožu vydedenca. Niežeby sa na to tak pozerali. Ide skôr o tých, ktorí odmietajú súčasný spôsob života, nie o bežných ľudí, tak sa aspoň povára medzi programátormi softvérov. A asi štyri stovky z nich sa stretli na zámorskej obchodnej konferencii. Štyristo najväčších frajerov na svete. Asi polovica z Ameriky.“

„Kde?“

„Konferencia sa uskutočnila v Hamburgu. Práve vtedy, keď ste tam boli aj vy. Skončili dnes ráno a opustili mesto.“

Reacher prikývol. „Tuším sme ich zopár videli v lietadle. Mladých a zanedbaných.“

„Ale konferencia prebiehala práve v deň, keď sa posol vybral na tajnú schôdzku. Vtedy v meste rokovalo dvesto amerických programátorov. Možno jeden z nich sa na hodinku vytratil.“

Reacher sa zdržal komentára.

Ratcliffe dodal: „Naši ľudia tvrdia, že také konferencie v západnej Európe majú odlišnú príchuť. Chcú prilákať excentrikov a radikálov.“